

Francesc Homs, a l'esquerra, membre de la ponència redactora de l'Estatut, i David Madí, a la dreta, portaveu de Convergència.

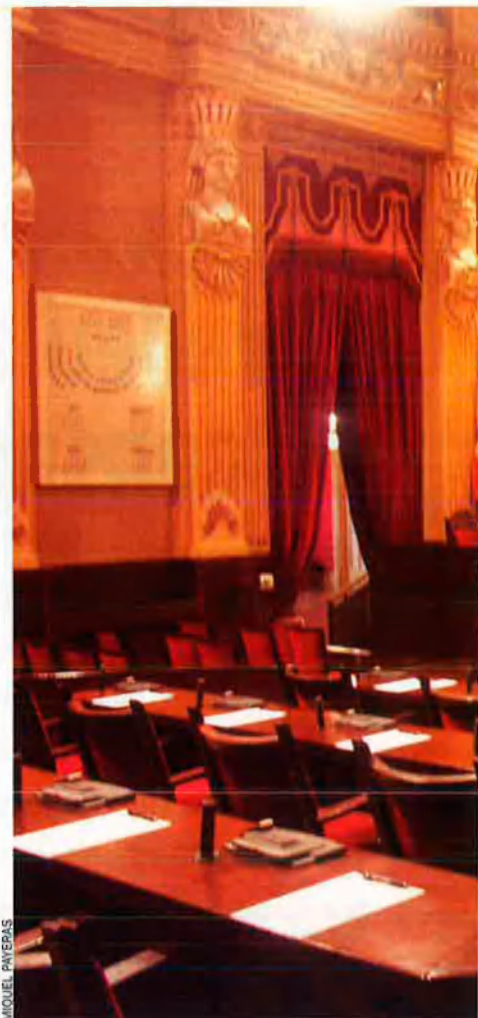
La renovació interna de Convergència ha assumit un discurs més concret que el dels seus predecessors, definit com a liberal i sobiranista

administració. Aquest és el cas, per exemple, de David Madí, que havia estat cap del Gabinet d'Estudis del Departament d'Interior, cap del Gabinet del Conseller d'Economia, fins a arribar a secretari de Comunicació del Govern de la Generalitat, quan Artur Mas era conseller en cap. Madí va ser un dels responsables principals de les campanyes de les eleccions municipals del 2003 i de les del Parlament de Catalunya del 2003, i de les del Congrés de Diputats del 2004. Actualment és portaveu de Convergència, i un dels principals col·laboradors d'Artur Mas. També Francesc Homs, membre per Convergència de la ponència parlamentària redactora del projecte de nou Estatut de Catalunya, ha passat per experiència de govern. El treball en l'àmbit de la redacció del nou text català l'ha configurat com una de les peces clau de l'actual Convergència. Homs havia format part de l'estructura política i de govern de CiU. Del 1996 al 2000 va ser cap del gabinet del conseller de Governació. Després, fins al 2001, fou cap del gabinet del conseller de la Presidència. I fins al 2003, va ser director general d'Afers Interdepartamentals del Departament de la Presidència.

A més de l'estreta col·laboració amb Artur Mas, en l'òrbita de Govern, tant Madí com Homs tenen també en comú el pas pel sindicat universitari FNEC (Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya). Al Parlament, amb Homs, hi coincideix Oriol Pujol i Ferrussola. El fill de l'expresident de Catalunya també havia participat en feines de govern, en aquest cas va ser secretari del Departament de Treball, Indústria, Comerç i Turisme del 2000 al 2003. Oriol Pujol també ha desenvolupat feina de partit, concretament a Barcelona, on ha estat regidor de l'Ajuntament. També és regidor de Barcelona Joaquim Forn. Actualment Forn també és president de la federació de Barcelona de CDC, des que ho va deixar de ser Artur Mas. La seva militància ja prové de les JNC.

En l'àmbit territorial, Dolors Batalla, exalcaldessa de Valls, actualment portaveu del grup de CiU d'aquest ajuntament, és un reflex d'aquesta nova generació convergent, com també ho és Carme Vidal, vicesecretària general de Benestar, Identitat i Cultural de CDC, a la demarcació de Lleida.

Enric Rimbau

MICHAEL PAVEBAS

Un debat inútil. No serví per donar llum a cap aspecte de la qüestió fonamental que la política balear té plantejada en aquests moments. Què passarà amb la reforma de l'Estatut? Doncs no se sabia, no se sap i comença a ser pertinent sospitar que mai no se sabrà. Un president Jaume Matas acorralat per la força dialèctica dels portaveus del PSOE, Francina Armengol, i del PSM, Pere Sampol, no encertava a contestar a cap pregunta. Només oferia dades estadístiques que, segons ell suposa, demostren "científicament", "objectivament", "evidentment", "indubtablement" i "lògicament" que a Balears tot va la mar de bé. Hi hagué un moment de la lectura de l'inventari que va fer el president que arribà a quantificar les freqüències del tren de Mallorca, entre les rialles dels diputats asseguts als bancs opositors, les més discretes dels periodistes i la cara d'estupor de més d'un diputat del PP.

Poques vegades, molt poques si és que no fou l'única, un debat que se suposa de política general autònoma ha estat plantejat com aquest pel president de torn: aferrant-se a un guió previ del qual desgranava dades i més dades, a quina

Imatge del Parlament balear poc abans de començar el plenari. Tota una metàfora grafica del que es desenvoluparia després.

Un debat buit de contingut

Tothom esperava que el debat de política general servís perquè Matas aclarís què vol sobre la reforma de l'Estatut. Tanmateix, tothom es quedà com abans: sense saber-ho.

més concreta i no sempre relacionades entre si, provocant un impacte que a qualsevol observador neutral li faria necessàriament la sensació d'escoltar la lletania d'un comptable quan llegeix l'inventari de la seva empresa fins al detall més mínim. Evidentment, al comptable se li suposa que és la seva feina, però no a un president d'un país, d'una regió, d'una autonomia o, com va semblar la setmana passada a la Cambra balear, d'una província.

I l'Estatut? Sobre la reforma de l'Estatut,

tampoc no en va sortir res de clar. Encara és més, tot ha quedat, si tal cosa fos possible, sota la sospita que a hores d'ara el president i el seu Govern no saben què fer. En l'últim torn d'intervenció, quan l'oposició ja no pot contestar, Matas es va treure el que devia entendre com la gran sorpresa del debat. Una oferta per a un pacte per a la reforma de l'Estatut que consisteix, segons va dir, a acceptar tot allò que l'anomenat "comitè de savis" hagi recomanat per unanimitat. Sens dubte, és molt difícil inten-

tar explicar què significa això. Perquè, d'entrada, l'esmentat comitè és format per persones que —al marge de la seva vàlua professional— no representen res ni ningú excepte a cadascu d'ells mateixos, tot i que han estat designades pels grups parlamentaris. I, com és obvi, no tenen cap representació directa, ni legitimitat democràtica, ni legalitat jurídica... , per res més que, com és l'objecte de la seva constitució en grup de suport, donar opinions, les quals, en tot cas, poden ser considerades com a recomanacions cap a la ponència parlamentària per a la reforma. Però en cap cas no és la seva feina "fer" l'Estatut. La ponència, cal recordar-ho, es va constituir el mes de març passat, si més no teòricament. Tant en teoria com que els tres grups opositors —PSOE, PSM i EU-Verds— consideraren que "està completament aturada perquè vostès —el PP— així ho volen". Per altra banda, és al Govern a qui pertoca dirigir la reforma pels canals institucionals previstos —ponència, comissió i plenari del Parlament— que haurien de conduir a la reforma. I així ho va dir el mateix Matas que ho faria. Ho anuncià l'any passat en el debat de política general, i encara abans ja ho havia anticipat just després de la victòria electoral socialista de març del 2004, si bé amb anterioritat es negava en rodó a la reforma. Aquest pacte significa que la ponència doni per bo tot el que el comitè recomani, sense que pugui rectificar, afegir o llevar res? Aleshores quin sentit té la ponència i fins i tot el Parlament?

Per altra banda, però, relacionat amb la reforma, el president sempre ha dit que el finançament ha d'incorporar-se a l'Estatut si Catalunya l'incorpora. Durant el debat insistí en diverses ocasions que ell creu que el model català no és bo ni convenient perquè trenca la unitat que caldria assegurar. Ara bé, si "Catalunya trenca" el sistema general de finançament autonòmic, "Balears no podrà de cap manera acceptar de quedar per sota" del Principat. El que no especificà és si aquest "per sota" significa incorporar a l'Estatut el mateix tipus de finançament que Catalunya o bé una clàusula a "l'estil Camps", com s'ha fet al País Valencià, o si bé si representa —tal com el divendres dia 30 de setembre digué el portaveu de l'executiu, Joan Flaquer, en la roda de premsa pos-

terior al Consell de Govern— que cal esperar a veure què passa a Madrid amb el finançament introduït a l'Estatut català, la qual cosa conduiria a la inevitable conclusió que la reforma balear es perllongaria molt en el temps. O, qui sap encara, si ara el finançament i la reforma són dues coses distintes, ja que en el debat de l'any passat Matas sentencià: “No ens enganyem, el bessó de la reforma (estatutària) són els doblers, el finançament, que l'Estatut ha d'incorporar.” De tot plegat, ni una paraula en clar. Declaracions genèriques, a vegades contradictòries i tota l'oposició amb la mateixa informació sobre les intencions de l'executiu que abans de començar el debat: res en concret.

Així mateix, tampoc no s'aclarí gaire l'altre gran tema de la hipotètica reforma estatutària: el consell insular de Formentera. El president insistí que és “un dret” dels formenterers, la qual cosa els portaveus opositors no negaren. Tanmateix, el d'EU-Verds, Miquel Ramon, demanà diverses vegades a Matas que aclarís què vol exactament amb aquest consell i que digués què comportaria exactament: s'alteraria la representació al Parlament, amb la qual cosa caldria incrementar algun diputat?, com quedaria el repartiment financer entre els quatre consells en relació amb els tres actuals?, qüestions que per a Ramon són “imprescindibles de conèixer”: “Vostè no diu res, i nosaltres sospitam que és això el que vol: alterar els equilibris”. El president no contestà, i insistí en la “necessitat” de crear el nou consell.

Turisme, infraestructures i economia. El discurs presidencial de dimarts demostrà què interessa al Govern. Dedicà 58 minuts —d'un total d'hora i tres quarts— a congratular-se per “l'eficiència i eficàcia” del seu Govern a donar “respostes pràctiques al que el ciutadà reclama”, que és, a saber: autopistes, autovies i, en general, noves carreteres; “recuperació” del turisme i desenvolupament econòmic. Per al president Matas aquests tres vectors de la seva gestió demostren que el “passat” s'ha superat en positiu. És a dir, que en els temps del Pacte de Progrés no es donà resposta a les “necessitats imprescindibles d'infraestructures, que eren pròpies de països del Tercer Món”, es posà en perill el

El president Matas optà per oferir dades, dades i més dades, en un discurs embullat i sense ser capaç de contrarestar els arguments polítics de l'oposició.

Els portaveus de l'oposició, Francina Armengol (PSOE), Pere Sampol (PSM) i EU-Verds (Miquel Ramon) van guanyar dialècticament Matas, però no aconseguiren que el president contestés res en clar i concret.

turisme amb una política “d'enfrontament” amb els hotelers i majoristes de viatges que comportà que al final “perdérem fins a 800.000 turistes”, amb la qual cosa, com a conseqüència, el Pacte portà Balears “a perdre els nivells de creixement econòmic, els més alts d'Espanya, que havíem tengut abans” per intallar-se, les Illes, “en una època de desacceleració del creixement”. Tan nefast panorama començà a canviar, digué Matas, a partir del 2003 (ell va ser investit president el juliol d'aquest any), quan els “agents econòmics i socials” recuperaren “la il·lusió”, després dels anys de depressió, i a partir del 2004 es notà que els índexs d'afluència turística, despesa turística i desenvolupament

Insòlit discurs d'un president balear

El discurs que llegí el president Jaume Matas dimarts de la setmana passada davant el plenari del Parlament fou insòlit. Per dues raons que el convertiren en original sense comparació amb cap altre de possible, ni seu ni de cap dels antecessors.

Primer, perquè utilitzà el castellà. En efecte, durant deu minuts el president canvià d'idioma per parlar d'immigració. Per explicar aquest que és un fet positiu però que implica reptes i problemes per al conjunt

econòmic s'estan recuperant de tal manera que és pertinent ser ara "optimista" cap al futur.

Pel que fa a les infraestructures i, en especial a les autopistes i autovies que han aixecat diverses i contundents protestes socials, el president les qualificà "d'imprescindibles" perquè cada una de les illes "s'havia convertit en una gran àrea metropolitana" mancada "de les línies de comunicació que calia per vertebrar-les", les quals ara ja existeixen. És a dir, que ara cada illa podrà, a la fi, desenvolupar la màxima potencialitat en tant que realitat "metropolitana". Val a dir que fou la primera vegada –nova originalitat– que un president considera cada illa com una "àrea metropolitana" –és a dir, completament urbanitzada– i confessa que el seu objectiu és verte-

brar-les mitjançant d'autopistes, autovies i noves carreteres.

L'oposició desplega dures respostes al que qualificà de "trionfalisme" de Matas. Miquel Ramon (EU-Verds) reduí tota la política econòmica, turística i d'infraestructures del govern a una frase: "Posa el negoci privat especulatiu per sobre de l'interès general." Pere Sampol (PSM), no fou menys contundent alhora que gràfic: "Senyor Matas, el seu model no genera riquesa, només crea rics." I Francina Armengol (portaveu del PSOE), no es quedà enrere: "La seva política oblidava les persones, és un fracàs basat en la insostenible construcció: vostè no té sentit de país, les seves polítiques aniquilen el futur del país."

Miquel Payeras

Vora vora

L'informe Deloitte-Exceltur

Joan Mari

Exceltur, l'"aliança per l'excel·lència turística" de les principals cadenes hoteleres, acaba de fer públic un informe elaborat amb

la consultora Deloitte que hauria de ser de lectura obligatòria per a tots els nostres governants, sense excepció: "Impactos sobre el entorno, la economía y el empleo de los distintos modelos de desarrollo turístico del litoral mediterráneo español, Baleares y Canarias". El mèrit de l'estudi socioeconòmic és múltiple: suspèn un model turístic obsolet després de quaranta anys d'aplicació i no se salva ningú, ni administració pública ni empresa privada (per tant, tampoc la societat pels dirigents en qui confia reiteradament el seu futur), amb la ironia que no és un document promogut per cap grup ecologista antipàtic als ulls dels sectors afectats, sinó pel mateix sector turístic. Dels 26 municipis analitzats, 11 són dels Països Catalans: Benicàssim, Calvià, Lloret de Mar, Gandia, Sant Antoni, Benidorm, Ciutadella, Torrevella, Platja de Palma, Sitges i Salou, i n'hi ha 14 amb més de 19.000 places per quilòmetre quadrat de sòl urbà. La situació, diu l'informe, és "insostenible" pel gran biaix existent entre els nivells d'oferta i demanda i les seves conseqüents càrregues ambientals i proposa una "nova visió i un nou marc d'actuació i cooperació entre administracions públiques i empreses privades que se sustenti en un major consens i en la complicitat de la mateixa societat local". Amb el record encara fresc de l'actuació conjunta del PP i del seu braç armat hotelier contra l'ecotaxa del Pacte de Progrés (que no era cap fórmula magistral però marcava un canvi de tendència quant al model), aquí hi ha prou teca per farcir un programa polític únic i consensuat i aplicar-lo en els pròxims quaranta anys: www.exceltur.org.

joan_mari@hotmail.com

social que caldrà assumir, entre els quals, segons digué, el de la integració completa dels immigrants, que és "el més important". Per això, segurament, se'ls adreça en castellà. Fou la primera vegada des de la instauració autonòmica (1983) que un president balear s'adreça a la Cambra utilitzant el castellà. Mai abans, ni ell ni els seus antecessors (Francesc Antich, PSOE, 1999-2003; el mateix Matas, 1996-1999; Cristòfol Soler, PP, 1995-1996, i Gabriel Canellas, AP-PP, 1983-1995) no havien emprat aquest idioma per parlar en un debat parlamentari.

Segon, perquè no féu cap referència a la llengua catalana, en cap sentit. Per

primer cop des del 1983, en un debat general (sigui, com aquest, sobre política general, o bé d'investidura presidencial) en el qual el president sempre passa revista a tots els sectors d'actuació del seu Govern, un president no tengué ni una sola paraula, ni una, per a la situació del català, tot i que el seu executiu compta amb una Direcció General de Normalització Lingüística. Totes les àrees sectorials del Govern representades per cada direcció general foren, poc o molt, recollides en el discurs o en les intervencions posteriors –contestant rèpliques– pel president. Tots, excepte la normalització lingüística.